

Bemærkninger til lovforslaget

Der foreslås gennemført nogle justeringer i bistanstlovens regler om kontanthjælp, navnlig vedrørende § 37, stk. 4, hvorved det sikres, at hjælpen ydes i overensstemmelse med, hvad der var tilsigtet med denne regel.

Forslaget har først og fremmest til hensigt at præcisere lovtæksten, således at der tilvejebringes en mere ensartet administration af den såkaldte 9-måneders regel i de enkelte socialforvaltninger med hensyn til størrelsen af den hjælp, der gives dels til underholdsudgifter m.v., dels til dækning af de nødvendige boligudgifter.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

ad 1 og 2

Det har været fremme i den offentlige debat, om personer, der efter 9 måneders forbigående hjælp får hjælp efter § 37, stk. 4, er sikre på at få beløbet i § 43, stk. 1, 1. pkt., (pr. 1. oktober 1983: 3.166 kr. mdl. for enlige og 4.764 kr. mdl. for ægtepar).

Efter grundprincipperne i bistanstloven skulle disse beløb ydes til alle, hvis levestandard før den »sociale begivenhed« var højere end eller svarede til disse beløb, dog således, at der foretages fradrag for eventuelle indtægter.

Personer, der ikke før den »sociale begivenhed« har haft selvstændige indtægter, navnlig de helt unge, eller som har haft indtægter under § 43, stk. 1-niveauet, kan derimod ikke hverken i de første 9 måneder eller senere få hjælp på dette niveau.

Det samme gælder for f.eks. hjemmeboende unge, der har haft indtægter over beløbet i § 43, stk. 1, 1. pkt., men ikke har faste udgifter og derfor efter § 37, stk. 2, kun får udmålt en hjælp, svarende til underholdsbeløbet.

Det er imidlertid gjort gældende, at nogle kommuner har en for restriktiv praksis.

Det foreslås derfor, at der i bistanstlovens § 37 og § 43, stk. 1, indarbejdes en regel, der sikrer, at personer, som før den »sociale begivenhed« har haft et levestandard over eller svarende til beløbene i

§ 43, stk. 1, og som har så store faste udgifter, at disse sammenlagt med underholdsbeløbet i § 37, stk. 2, 1. pkt., overstiger eller svarer til beløbet i § 43, stk. 1, 1. pkt. – hverken i de første 9 måneder eller senere kan få en hjælp, der er mindre end dette beløb.

Da det drejer sig om indførelse af et minimumsbeløb, præciseres det, at eventuelle indtægter indgår heri. Det forudsættes, at der fortsat ses bort fra generelle ydelser som f.eks. almindeligt, forhøjet og ekstra børnetilskud samt ungdomsydelse. Der kan i øvrigt om dette spørgsmål henvises til pkt. 15 i socialministeriets cirkulære af 20. december 1982 om kontanthjælp efter bistanstloven.

Med ordene »hidtil har haft rådighed over mindst tilsvarende beløb« sigtes, for så vidt angår personer, der hidtil har fået hjælp efter § 37, stk. 2, til, at de pågældendes hjælp + eventuelle indtægter har ligget på eller over § 43, stk. 1-niveauet. Med hensyn til den lille gruppe personer, der får hjælp efter § 43 uden forudgående hjælp efter § 37, sigtes til pågældendes hidtidige levestandard.

Det anslås, at merudgifterne ved forslaget vil være af størrelsesordenen 10 mill. kr. årligt.

ad 3

Det foreslås at indføre en regel i bistanstlovens § 43, stk. 3, der angiver, hvor stor en del af boligudgifterne (herunder til varme, vand, gas og elektricitet) kontanthjælpsmodtagerne skal dække af beløbet efter § 43, stk. 1, 1. pkt.

Socialministeriet har fået oplyst, at der i en række kommuner følges en praksis, hvorefter ægtepar skal anvende 25 pct. af beløbet efter § 43, stk. 1, mens enlige skal anvende 35 pct. af dette beløb til boligudgifter.

Denne ordning, som angives at bygge på, at beløbet efter § 43, stk. 1, er forholdsvis højere for enlige end for ægtepar, forekommer imidlertid ikke velbegrunnet.

Når hjælpen til enlige er højere end hjælpen pro persona til ægtepar (ligesom det er tilfældet efter pensionslovgivningen) skyldes det, at leveomkostninger er forholdsvis højere for en enlig end i